

at kunne faa det, maatte se sit Hjem lidt efter lidt ribbes, maatte se Møbler, Gangklæder og Sengeklæder vandre paa Laanekontoret, se sin Hustru ældes, se Børnene bleges, fordi Faderen ikke kan skaffe Arbejde. Hvis den højtærede Landbrugsminister var i den Situation, saa tror jeg nok, at han vilde blive Tilhænger af den Opfattelse, at det i en saadan Tid ikke gaar an at sidde med Hænderne i Skødet. Nu elsker jeg ikke den højtærede Landbrugsminister, det indrømmer jeg aabent og ærligt, men alligevel synes jeg, at en saadan Lod som den, jeg her har beskrevet, var for slem og for haard en Straf for den højtærede Landbrugsminister.

Men ærede Medlemmer maa huske — det er det frygtelige ved det — at en saadan Lod, som man altsaa finder er for haard en Straf for Landbrugsministeren, den er der Tusinder og atter Tusinder her i Landet, som har, og derfor vil man kunne forstaa, at disse Tusinder kommer til at hade. Det er ikke os, der udsaar Had i Befolkningen, men Hadet fremkommer paa Grund af Regeringens Uvirksomhed. Naar et Menneske kan fejre det triste Jubilæum at have gaaet arbejdsløs i et Aar, maa man kunne forstaa, at et saadant Menneske føler sig sat udenfor Samfundet, det rige Samfund, som handler efter den højtærede Landbrugsministers Teorier og intet foretager sig for at afbøde Ulykkerne. Hvis den højtærede Landbrugsminister og de øvrige Regeringsmedlemmer havde prøvet de arbejdsløses Kaar, er jeg overbevist om, at der var 10 Mand mere her i Landet, nemlig den høje Regerings Medlemmer, som vilde gaa sammen med os mod det System, som man saa træffende har betegnet som „Hænderne i Skødet“.

Den højtærede Regering siger, at Opgaven er vanskelig. Nu ved jeg ikke, hvorledes Regeringen i og for sig kan have nogen Mening herom, da den ikke har forsøgt at løse Opgaven. En Opgaves Vanskeligheder lærer man først at kende, naar man forsøger at løse den. Men man har ikke forsøgt i nævneværdig Grad at afbøde Arbejdsløshedens Virkninger ved at sætte Statsarbejder i Gang, end ikke meget paatrængende Arbejder.

Jeg skal nævne et Eksempel fra Vejle, der er lærerigt, og som tydeligt viser os Planløsheden i Regeringens Arbejde for at afbøde Arbejdsløshedens Virkninger. Der fandtes sidste Vinter meget stor Arbejdsløshed i Vejle. Jeg paatalte i den Anledning fra denne Plads Smøleriet ved Omordningen af Vejle Banegaardsforhold. Der var her et stort Foretagende, hvorved mange af vore

arbejdsløse vilde kunne faa Beskæftigelse i lang Tid, og som var paatrængende nødvendigt, efter at vi havde faaet Dobbeltspor baade Nord og Syd for Vejle. At benytte Dobbeltsporet, uden at Gennemkørselsforholdene i Vejle var ordnet, vilde være uheldigt. Det vilde være noget i Retning af, at man havde Ministertaburetter, men ingen Minister at sætte paa dem. Det var saa heldigt, at der mellem Statsbanerne og Vejle Byraad forelaa Overenskomst om Overkørselsforholdene. Derfor anbefalede jeg sidste Vinter, at Arbejdet hurtigt blev sat i Gang, saa at de arbejdsløse kunde begynde paa Arbejdet.

Den højtærede Trafikminister svarede hertil følgende, som jeg med Formandens Tilladelse skal oplæse: „Da Vejle By vil faa stor Fordel af de skinnefri Vejforbindelser, har man forhandlet med Byraadet om at yde Tilskud til denne Ordning. Naar disse Forhandlinger er afsluttet, vil der ogsaa fremkomme Indstilling fra Generaldirektionen til Ministeriet.“ Altsaa, naar disse Forhandlinger var afsluttet, vilde der fremkomme Indstilling. Der er blot det kedelige at bemærke, at paa det daværende Tidspunkt var disse Forhandlinger afsluttet. Byraadet havde undertegnet Kontrakt allerede den 27. Marts og Generaldirektøren den 22. Maj 1920, altsaa 6 Maaneder, før den højtærede Trafikminister her afgav det ejendommelige Svar.

Nu har jeg siden grundet paa, hvad der kunde være Grunden til, at Trafikministeren gav et saadant Svar. Det gaar altid saadan, at den, man synes om, forsøger man at undskylde. Jeg tænkte mig da, at det laa i, at Samarbejdet mellem Trafikministeren og hans Embedsmænd var daarligt, og at man fra Embedsmændenes Side havde villet dække over, at det havde varet 6 Maaneder, inden man afgav Beretning om et Forhold, der var ordnet, for saa vidt som man var enedes med Byraadet om en Kontrakt. Jeg kunde ikke godt gaa til den modsatte Side og tænke mig, at Ministeren fra denne Plads i et saadant Tilfælde vilde forsøge at føre et Medlem af dette Ting bag Lys. Derfor maa jeg, indtil der foreligger nærmere Oplysninger, hævde, at Forklaringen paa Ministerens Udtalelse ligger i, at der er et daarligt Samarbejde mellem Ministeren og hans Embedsmænd. Men saa meget er vist, at Arbejdet endnu ikke er paabegyndt, nu halvandet Aar efter Overenskomstens Afslutning.

Jeg tror, ærede Medlemmer vil staa ganske uforstaaende overfor et saadant Forhold i en Tid, da det fremfor alt gælder